

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULȚ? POTI SCHIMBA LUMEA DIN JURUL TĂU?

contacts

UNDE TRĂIEȘTE IISUS?

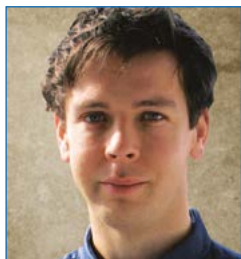
În grajd sau în inima ta?

Ce preț a plătit?

Iată motivul sărbătorii

Ești singur de Crăciun?

Încearcă să te preocupi de alții

NOTA EDITORULUI SERBEAZĂ CRĂCIUNUL

Se apropie Crăciunul și dacă ești ca majoritatea oamenilor atunci, probabil, ești atât de ocupat cu toate pregătirile de Crăciun încât nu mai ai timp să te oprești și să meditezi asupra motivului acestei sărbători. Dar iată acum șansa ta! Acest număr al revistei vrea să aducă din nou semnificația și bucuria Crăciunului.

Pentru început, includ un citat dintr-o piesă scrisă cu aproape 100 de ani în urmă de poetul și teologul american Henry van Dyke (1852-1933) intitulat „Keeping Christmas” („Serbează Crăciunul”). În aceasta el pune câteva întrebări provocatoare, la fel de relevante în ziua de azi după cum au fost și pe atunci:

Există ceva mai bun decât *datina* Crăciunului și aceasta este *serbarea* Crăciunului.

Ești dispus să uiți ce ai făcut pentru alții și să-ți amintești de ceea ce au făcut alții pentru tine?

Să ignori ceea ce îți datorează lumea și să te gândești la ceea ce datorezi tu lumii?

Să te apleci și să te preocupe de nevoile și de dorințele copilașilor?

Să îți amintești de slăbiciunea și de singurătatea celor care îmbătrânesc?

Să nu mai întrebi cât de mult te iubesc prietenii pe tine, ci să te întrebi dacă tu îi iubești pe ei îndeajuns de mult?

Ești dispus să crezi că dragostea este cel mai puternic lucru din lume – mai puternică decât ura, mai puternică decât moartea – și că Viața binecuvântată care a început în Betleem cu mulți ani în urmă este imaginea și strălucirea iubirii eterne?

Atunci poți serba Crăciunul.

În numele tuturor celor de la editura revistei vă doresc un Crăciun foarte fericit și plin de credință!

Samuel Keating
Editor executiv

Noi îți oferim o varietate largă de cărți, materiale audio și video pentru inspirația și hrana ta sufletească.

Pentru comenzi te rugăm să ne contactezi la una din adresele de mai jos.

Adresa:

Contact5
în atenția lui: Christian
C.P. 129, O.P. 72
cod 032468
București

Email:

info@activated-europe.com

Web:

www.activated-europe.com/ro

Editori	Samuel Keating
Tehnoredactare	Gentian Suçi
Traducere	Oana Toșu

© 2018 Activated.

Toate drepturile rezervate.

Toate versetele au fost citate din Biblia versiunea Dumitru Cornilescu, excepțiile fiind menționate explicit.

A-RO-MG-AM-215-X

DE ROSANE PEREIRA

DRUMUL SPRE CASĂ

Era iarna și tocmai ajunsesem în Goa, fostă colonie portugheză de pe coasta de sud-vest a Indiei. Eram departe de țara mea natală, Brazilia, însă mi-am făcut imediat prieteni cu un cuplu tânăr în care el era catolic iar ea era hindu și de aceea ambele lor familii le-au respins căsătoria. Ei își deschisera un mic restaurant pe una dintre plajele frecventate de excursioniștii cu rucsacul în spate.

Plaja era chiar în pragul casei unde stăteam eu și era paradisul. Noaptea nisipul ud reflecta cerul plin de stele ca o oglindă, ca și cum ar fi fost cer și sus și jos. În Goa puteam vedea o parte din cerul sudic, precum în Brazilia, și constelația Orion care este cunoscută și sub denumirea de „Cele Trei Maria”. Când mă simțeam singură, stelele sudice mă alinau și

mă ajutau să mă simt mai aproape de casă.

Cu o săptămână înainte de sărbători am mers la poșta locală să ridic o scrisoare și când poștaşul a văzut că este din Brazilia a început să vorbească cu mine în portugheză și a chemat pe toată lumea. „Uite o fată din Brazilia, este *brasileira*”. Apoi m-au dus înăuntru, pe ușa personalului, ca să-mi arate poșta lor și să-mi ureze Crăciun Fericit.

Îi ascultam pe poștașii mai vechi cum rememorau că învășaseră mai demult portugheza. Vreo doi chiar fuseseră în vizită în Portugalia. Se pare că scrisoarea mea a fost un eveniment entuziasmant, încât și alți oameni care așteptau la rând au început să converseze cu noi.

Acești străini s-au oprit din tot ce făceau ca să se bucure de întâlnirea cu cineva dintr-o țară

îndepărtată care vorbea aceeași limbă și împărțea aceeași cultură cu ei! Pe moment am fost mult prea luată prin surprindere ca să le mulțumesc, dar nu pot să uit cum mi-au umplut Crăciunul cu căldură umană și cu senzația că eram din nou acasă!

Asta îmi amintește că Iisus a venit dintr-o țară îndepărtată dar vorbind pe limba noastră ne-a spus despre minunile iubirii Sale și despre promisiunea unui loc alături de El pentru totdeauna.

Iar El chiar că ne-a arătat drumul spre casă!

ROSANE PEREIRA ESTE
PROFESOARĂ DE LIMBA
ENGLEZĂ ȘI SCRIITOARE ÎN
RIO DE JANEIRO, BRAZILIA, ȘI
MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE
FAMILY INTERNATIONAL.

CRĂCIUNUL NE ADUCE SHALOM

DE PETER AMSTERDAM

Una dintre părțile din povestea de Crăciun pe care o găsim cea mai frumoasă și mai semnificativă este când îngerul se arată păstorilor și îi anunță despre nașterea lui Iisus, după care o mare oștire cerească îl slăvește pe Dumnezeu. Este un debut foarte adecvat pentru nașterea Fiului lui Dumnezeu:

„În ținutul acela erau niște păstori care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul' ”.¹

Îngerul a anunțat nașterea Mântuitorului, însă asta nu a fost tot: „Și deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: 'Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui' ”.²

Această legătură între Mântuitor și pace se regăsește și în profețiile din

Vechiul Testament; spre exemplu, în cartea lui Isaia ni se spune: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: 'Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii' ”.³

Atât în Vechiul cât și în Noul Testament, Mesia – Mântuitorul – are legătură cu pacea. Însă dacă privim la starea lumii din ziua de azi, sau cam

1. Luca 2:8-11

2. Luca 2:13-14

3. Isaia 9:6

4. Romani 5:8,10

la orice perioadă din istorie, pacea este ultimul lucru pe care îl vedem. Războaiele și conflictele civile sunt o constantă a umanității. Pacea veșnică pe pământ nu s-a întâmplat încă, din păcate, și cu siguranță nu există la ora actuală. Atunci de ce este Iisus numit Prințul Păcii? De ce au vorbit îngerii despre pace atunci când L-au slăvit pe Dumnezeu pentru nașterea lui Iisus?

Cuvântul folosit cel mai frecvent în Vechiul Testament pentru pace este *shalom*. Deși acest cuvânt este folosit uneori în Scripturi să definească pacea ca fiind lipsa războiului, are și alte înțelesuri. Rădăcina cuvântului se referă și la starea de împlinire și de sănătate. Vorbește despre desăvârșire, sănătate, siguranță, prosperitate, mulțumire de sine, calm, armonie, liniște sufletească, absența anxietății și a stresului. Se referă și la prietenia dintre oameni, cât și la pacea și prietenia dintre oameni și Dumnezeu.

Cuvântul grecesc folosit de obicei în Noul Testament pentru pace, *eirēnē*, este folosit uneori ca să însemne o stare de calm național și fără pagubele războiului. Totuși, este folosit mai des să exprime siguranța, prosperitatea, armonia și bunăvoința între oameni. Se referă și la starea de calm a sufletului atunci când este sigur de mântuirea sa.

Deși lumea va cunoaște pacea în sensul lipsei războiului după a doua venire a lui Iisus, pacea la care se face de cele mai multe ori referire în Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă împlinirea individuală, atât fizică cât și spirituală. Scriptura afirmă în repetate rânduri că această împlinire, calm și *shalom* provine dintr-o relație corectă cu Dumnezeu, relație posibilă prin Mântuitor, Cel pe care îngerii L-au anunțat păstorilor în noaptea aceea, cu două mii de ani în urmă.

Viața, moartea și învierea lui Iisus au adus împăcare între Dumnezeu și om. Prin credință în Iisus, Prințul Păcii, putem avea pace cu Dumnezeu. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui”.⁴

Prin Prințul Păcii s-a restabilit armonia și relația dintre Dumnezeu și toți cei care Îl acceptă pe Iisus ca Mântuitor personal. Atunci noi putem avea parte de toate aspectele lui *shalom*: împlinire, sănătate, siguranță, mulțumire de sine, calm, armonie și liniște sufletească și astfel putem avea pace în mijlocul furtunilor și provocărilor cu care ne confruntăm întreaga noastră viață.

Iisus, Domnul Păcii, ne aduce o pace ce depășește puterea noastră de înțelegere – după cum se spune în originalul în ebraică, *shalom shalom*. Repetarea unui cuvânt era modalitate de a exprima, în ebraică, un nivel mai ridicat, în cazul acesta exprima faptul că nu era o simplă pace, ci pacea *perfectă*. Noi ne găsim pacea în Mântuitor, pace când iubim Cuvântul lui Dumnezeu, pace când căile noastre sunt pe placul Său, pace prin prezența Duhului Sfânt, pace în credință și pace când Hristos domnește în inimile noastre.

Îngerii I-au adus slavă lui Dumnezeu în noaptea în care Iisus s-a născut, anunțând pacea pe care Dumnezeu o pune la dispoziție prin nașterea Mântuitorului – pace cu Dumnezeu prin mântuire, pace interioară prin legătura noastră cu Dumnezeu, pace când știm că Dumnezeu ne iubește și a făcut o modalitate prin care putem fi cu El pentru totdeauna.

PETER AMSTERDAM ȘI SOȚIA SA, MARIA FONTAINE, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTARE DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.

JOYEUX NOËL

DE CURTIS PETER VAN GORDER

Fără dușmani nu există război. Recent am urmărit filmul *Joyeux Noël* (Christian Carion 2005), care prezintă povestea unui eveniment foarte bine documentat ce a avut loc pe câmpul de bătălie în Franța, în ajunul Crăciunului 1914.

Într-una din bătăliile din Primul Război Mondial au fost implicați în jur de 3000 de soldați, scoțieni, francezi și germani. În ajun de Crăciun, cineva din partea germană a început să cânte „Silent Night”. Scoțienii au răspuns cu un acompaniament la cimpoi și nu după mult timp toate trei părțile cântau împreună același cântec, fiecare din tranșeele lor, la 100 de metri depărtare unii de alții, din aceleași tranșee din care se omorau unul pe celălalt cu doar câteva ore înainte. Ce contrast!

1. Vezi Matei 5:44.

Motivați să caute pacea de acest universal cântec de dragoste, părțile combatante s-au aventurat din tranșeele lor și au căzut de acord la un armistițiu neoficial. În unele părți, pe linia de front, acest armistițiu a durat chiar zece zile. Dușmanii au schimbat între ei fotografii, adrese, ciocolată, șampanie și alte daruri mărunte. Și-au dat seama că au în comun mai multe decât au crezut, printre care și o pisică, care se ducea de la unii la alții și se împrietenise cu toți și pe care ambele părți o considerau mascota lor.

Dușmanii de odinioară au comunicat între ei pe cât au putut mai bine în limba celui-lalt. Comandantul german, Horstmayer, i-a spus locotenentului francez Audebert: „Când vom lua Parisul, totul se va sfârși. Atunci mă vei putea invita la un pahar la tine acasă pe Rue Vavin!” Audebert

i-a răspuns: „Nu trebuie să crezi că trebuie să invadezi Parisul ca să bei la mine acasă”.

Prietenia care s-a născut între cele două părți a fost mult mai mult decât o simplă politețe. În dimineața următoare ridicării armistițiului de Crăciun fiecare dintre părți a avertizat partea adversă despre bombardierele ce vor fi trimise de la unitățile lor de artilerie. Noul simț al camaraderiei a fost atât de puternic, până acolo că unii soldați au fost primiți în tranșeele părții adverse să fie protejați.

Ce a produs o asemenea transformare uluitoare? Totul a pornit de la dragostea Crăciunului, prin muzică.

Acest incident ne reamintește că există o soluție pentru război și anume, să nu-i mai privim pe dușmanii noștri ca pe niște draci împieliați ci să învățăm să-i iubim,

O RUGĂCIUNE DE CRĂCIUN

Atribuită lui Robert Louis Stevenson (1850-1894)

Dumnezeule iubitor, ajută-ne să ne reamintim de nașterea lui Iisus și să o împărtășim prin cântările îngerilor, bucuria păstorilor și reverența magilor. Să închidem ușa urii și să deschidem ușa iubirii, în toată lumea. Cu fiecare dar să transmitem bunătațe și cu fiecare urare gânduri bune. Eliberează-ne de rău prin binecuvântarea pe care o aduce Hristos. Iar gândurile noastre să fie de recunoștință și inimile pline cu iertare, de dragul lui Iisus. Amin.

așa cum ne-a învățat Iisus să facem.¹ Unii argumentează că acest lucru este mai ușor de spus decât de făcut și au dreptate. Însă nu este imposibil. Trebuie să învățăm să trecem peste diferențele exterioare de rasă, culoare, crez și ideologie și să înțelegem că fiecare are aceeași nevoie – dragostea. Fiecare are nevoie să iubească și să fie iubit. Dacă am depune efortul să ne cunoaștem mai bine cu cei care, la prima vedere, avem foarte puține în comun, este posibil să ajungem la concluzia că, precum soldații de pe front, avem în comun mai multe decât ne-am fi imaginat.

Dacă ne gândim că Primul Război Mondial a durat încă trei ani după acel incident și că 20 de milioane de vieți s-au pierdut, plus zeci de alte războaie de atunci încolo, în care s-au pierdut alte milioane de vieți, s-ar putea trage concluzia că

acel gest de prietenie și bunătațe din Ajunul Crăciunului a fost zadarnic. Soldații care au participat la acel gest au fost pedepsiți aspru. Superiorii lor, să se asigure că nu vor mai exista astfel de incidente, au ordonat bombardamente și mai puternice de Crăciunul următor. Cu toate acestea povestea de pace în mijlocul războiului trăiește și continuă să dărâme barierele ce i-ar putea transforma pe potențialii prieteni în dușmani. În final și la urma urmei este o mărturie a puterii dragostei lui Dumnezeu, ceea ce este esența Crăciunului.

CURTIS PETER VAN GORDER ESTE SCENARIST ȘI MIM ÎN GERMANIA. BUNICUL LUI A LUAT PARTE LA EVENIMENTELE DESCRISE ÎN ACEST ARTICOL. DUPĂ RĂZBOI EL A EMIGRAT ÎN SUA ȘI A DEVENIT PACIFIST.

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

– Matei 5:9

Unii dintre noi... credem despre noi înșine că: *Dacă aș fi fost acolo L-aș fi ajutat imediat pe Bebelușul Iisus. I-aș fi spălat hainele. Ce bucuros aș fi fost să merg cu păstorii să-L văd și eu pe Domnul dormind în iesle!* Spunem asta pentru că acum știm cât de important este Hristos, dar dacă am fi fost pe vremea aceea acolo, nu am fi fost mai buni ca ceilalți oameni din Betleem. ... De ce nu am face lucrul acesta chiar acum? Îl avem pe Hristos în postura vecinului nostru.

– Martin Luther (1483-1546)

CEREREA

DE SAMANTHA JONES

Era primul meu Crăciun în Taipei, Taiwan, când am auzit pentru prima oară colindul clasic „Silent night” în chineză. Mi-a lăsat o impresie deosebită și îmi amintesc spunându-mi că ar trebui să învăț cuvintele. Primul vers era destul de ușor – de fapt, jumătate din vers era titlul cântecului – însă după aceea a devenit din ce în ce mai greu.

Deși nu puteam înțelege în chineza-mandarină decât cele mai esențiale cuvinte, totuși eu și două dintre prietenele mele am considerat că lipsa vocabularului nu ne putea împiedica să împărtășim cu alții spiritul Crăciunului. Și dintr-o dată am fost prinse într-un program încărcat de spectacole de binefacere de Crăciun. Programul celor zece

zile înainte de Crăciun a fost încărcat cu colindat și spectacole.

Cu ocazia celui de-al doilea Crăciun petrecut în Taipei, vocile noastre și-au găsit ecoul atât pe pereții netezi ai unor mall-uri moderne, cât și pe coridoarele sterpe ale unui centru de detenție pentru băieți delicvenți. Aprecieră pe care am primit-o din partea băieților a fost mișcătoare – pe fiecare față se putea citi recunoștința pentru că am împărtășit cu ei adevărata semnificație a Crăciunului. Același lucru pot spune și despre pacienții spitalelor în care am cântat, care ne-au mulțumit pentru că ne-am amintit de ei. Ne-am costumat în clovni și am adus zămbete pe chipurile orfanilor pe care i-am vizitat.

Împărțind jucării donate copiilor nevoiași, am ajuns la concluzia că Dumnezeu are darul perfect pentru fiecare – El știe de ce anume are fiecare cel mai mult nevoie. Îmi amintesc cum în căminele pentru seniori îmbrățișările copiilor noștri au alinat durerea din inimile celor a căror familii erau absente de lângă ei. La adăpostul pentru săraci, diferitele daruri, printre care și lucrșoare de bebeluși, au fost răspunsul la rugăciunea sinceră a unei tinere mămici.

Apoi a venit și cel de-al treilea Crăciun al meu petrecut în Taipei. Cu această ocazie am reușit să învăț „Silent Night” în chineză, însă având rolul de a acompania la chitară, nu eram în centrul

iar eu i-am zâmbit înapoi. Mi-a făcut semn să mă așez lângă el și, așezându-mă, am lăsat chitara alături de mine.

„Mulțumesc ... că ai venit aici” a spus el încet. Mi-au trebuit câteva clipe să îmi dau seama că vorbea în engleză. L-am întrebat dacă i-a plăcut spectacolul, după care am început să vorbesc pe mandarină deoarece bătrânelul își epuizase vocabularul de limbă engleză.

Mi-a spus că, din păcate, nu a văzut spectacolul, însă a auzit despre activitatea noastră regulată la spital și consideră un lucru minunat faptul că am venit în țara lui și că facem toate câte le facem aici. A făcut un gest larg cu mâna pentru a accentua pe „toate”.

Încercând să mențin conversația i-am spus că am vizitat spitalul și anul precedent.

„Și probabil că vei veni și la anul” mi-a răspuns bătrânul în mandarină, cu o licărire în ochi, „însă eu nu voi mai fi aici”.

M-am simțit prost când mi-am dat seama că bătrânul nu se referea la a nu fi în spital. El nu se aștepta să mai trăiască până la Crăciunul următor.

„Dacă doriți” m-am bălbăit eu

stângaci, „aș putea să vă cânt un cântec chiar *acum*. Sunt numai eu singură și nu știu prea multe cântece, dar ...”

O expresie de mulțumire i s-a putut citi pe fața brăzdată de riduri și a dat din cap aprobator. „Mi-ar plăcea să aud un anumit cântec”, spuse el.

M-am temut la gândul că trebuia să împlinesc o anumită cerință. N-aș fi dorit să-l dezamăgesc. Atunci ochii mi-au căzut pe hârtia pe care o ținea în mână. Era tractatul evanghelic pe care i-l dădusem atunci când m-am așezat pe bancă. Pe prima pagină era o ilustrație cu un cadou învelit și legat cu panglici și cuvintele „Darurile de Crăciun pentru tine”.

Atunci am înțeles. Printre toate jucăriile și celelalte cadouri, printre răsetele, lacrimile și încurajările pe care le împărțisem cu alții în drumul nostru, Dumnezeu aducea fiecărei inimi darul de care ei aveau cel mai mult nevoie. Tot ceea ce trebuia eu să fac era să fiu dispusă să fiu mâinile și picioarele Lui, ochii, urechile și gura Lui. Dintr-o dată am știut că totul va fi bine. Am zâmbit curajos, chiar înainte ca bătrânul să-și exprime dorința.

„Te rog” a spus el, „cântă 'Silent Night' ”.

atenției. Am mers la centre pentru persoane cu dizabilități și la spitale. De fiecare dată când cântam „Silent Night” îmi aminteam cum, în anii trecuți, ceva mă îmboldea să învăț cuvintele în chineză. Acum însă mă întrebam de ce oare m-am chinuit să le învăț.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, așteptam în holul spitalului Yang Ming Hospital, ciupind în joacă corzile chitarei. Spectacolul se încheiase, iar unii dintre colegii mei se duseseră prin camere să învelească pacienții ce nu putuseră veni să urmărească spectacolul. Cineva trebuia să stea cu lucrurile, iar acel cineva am fost eu.

Atunci l-am văzut – un bătrânul de vreo 70 de ani. Mi-a zâmbit,

EȘTI SINGUR DE CRĂCIUN?

DE LILIA POTTERS

De-a lungul anilor Crăciunul a căpătat diferite semnificații pentru mine. În copilărie a însemnat sărbătoarea cu familia, povestea Crăciunului de la școala duminicală, mersul prin zăpadă, punga maro de hârtie cu portocale, de spart nuci și de citit o carte nouă.

După ce L-am primit pe Iisus ca Mântuitor, Crăciunul a însemnat ocazia de a împărtăși mesajul nașterii Sale și „vestea bună” tuturor oamenilor.

Iar mai târziu, după ce m-am căsătorit și am avut copii, a însemnat și micile noastre tradiții de familie, printre care decoratul, cumpărarea și dăruirea cadourilor și prepararea mâncărilor complexe de Crăciun în atmosfera plină de energie și de căldură a căminului nostru.

Toate aceste Crăciunuri trecute îmi aduc în minte amintiri plăcute și după cum spunea Norman Vincent Peale, când mă gândesc la acestea este ca și cum flutur o baghetă magică peste lumea mea și fac ca totul să pară mai ușor și mai frumos.

Însă când dinamica familiei mele s-a schimbat, cu divorțul și copiii care au părăsit căminul părintesc, am ajuns să trăiesc și eu sentimentul „cuibului gol” și să fiu singură de Crăciun. Nu mi-a fost ușor să mă obișnuiesc.

Primul Crăciun pe care l-am petrecut singură, într-un apartament mic, m-am trezit de dimineață în casa decorată dar mută. Urma să merg în ziua aceea la casa fiului meu și trebuia să pregătesc și eu ceva pentru masa de cină. De asemenea, cadourile de sub bradul meu trebuiau duse la casa lui. Era prima oară când nu găzduiam eu evenimentul de Crăciun și nu eram înconjurată de copii și de nepoți, și trebuia să lupt cu sentimentul de deznădejde și de singurătate care începea să mă copleșească.

Timpul pe care l-am petrecut mai târziu în compania lor a fost minunat și m-am bucurat de timpul petrecut cu fiul meu, cu nepotul și cu familia soției lui – până când a fost timpul să mă reîntorc la apartamentul meu gol. M-am simțit oribil când am condus singură spre casă și odată ajunsă, am și vărsat câteva lacrimi.

Iar când am stat în liniște în sufrageria mea am luat în mână o carte despre daruri de Crăciun pe care am găsit-o pe măsuta de cafea și răsfoind-o m-am gândit la Iisus, care și-a părăsit căminul ceresc să ducă iubire și speranță în lume. Mi-am dat seama că nu sunt unicul om singur de Crăciun

și după ce mi-am șters lacrimile am luat telefonul și am sunat-o pe o doamnă mai în vârstă cu care mă împrietenisem cu ceva timp în urmă. Vorbind cu ea am aflat că și ea era singură acasă și s-a bucurat să aibă cu cine să vorbească. I-am sunat și pe ceilalți copii ai mei, cu care nu vorbisem încă în ziua aceea, cât și pe unele rude din străinătate și am aflat că niciunul dintre ei nu avea un Crăciun „perfect”. După ce am comunicat cu alții m-am simțit mai bine și m-am hotărât să îmi amintesc de asta și de Crăciunurile următoare.

De atunci, Crăciunurile mele au fost diferite. Într-un Crăciun m-am oferit voluntară și am ajutat câțiva vârstnici să le decorez bradul și casa, căci poate fi un lucru dificil de făcut dacă ești singur. De asemenea, am copt prăjituri cu nepoții mei și le-am dăruit vecinilor care

nu primesc mulți vizitatori. Iar telefonul nu a dat greș în a aduce zâmbete pe fața mea și a celor care trăiesc prea departe ca să ne vedem în persoană.

Așa e viața, mai suntem și singuri de Crăciun fiindcă copiii noștri se mută, divorțăm, sau din alte cauze. Nu este ușor să te acomodezi, iar uneori chiar plângi de singurătate. Însă, în ciuda circumstanțelor, să fii singur de Crăciun nu trebuie să fie o experiență negativă. Chiar și atunci când suntem singuri nu suntem *complet* singuri, fiindcă Iisus este cu noi, iar când ne dăruim altora găsim și noi împlinire și bucurie.

LILIA POTTERS ESTE
SCRIITOARE ȘI EDITOR ÎN SUA.

Dragostea mamei pentru băiețelul ei,
Sacrificiul de a aduce altora bucurie,
Grija părintească pentru un copil străin,
Un mesaj trimis de la tronul divin,
O aparentă greșeală ce s-a sfârșit cu bine,
Cântecul unui înger în întunecime,
Viziunea unui profet ce, în sfârșit, s-a împlinit,
Un miracol, căci așa Dumnezeu a voit,
Un dar de dragoste de la un suflet preocupat,
Făcând posibilă unirea a ceea ce era separat;
Când un amic sincer se străduiește
Să înțeleagă ce prietenul lui trăiește,
Un suflet cercetător ce departe a călătorit,
Urmând o stea, să-și vadă visul împlinit;
Un mire ce își revendică mireasa lui,
Toate laolaltă sunt semnificația Crăciunului.
– Ian Bach

Crăciunul nu este special datorită cadourilor, decorațiunilor și petrecerilor, ci datorită ceea ce dăruim din inimă lui Iisus și altora. Când dăruim din inimă, prin aceasta arătăm că suntem cu adevărat recunoscători și apreciem tot ceea ce Dumnezeu ne-a dat. – Alex Peterson

Ideea mea despre Crăciun, fie că este petrecut de modă veche sau modern, este foarte simplă: să-i iubești pe alții. Dacă stau să mă gândesc mai bine, oare de ce așteptăm noi Crăciunul să facem asta? – Bob Hope (1903-2003)

CE PREȚ A PLĂTIT?

DE PRISCILA LIPCIUC

Am crescut în România în perioada comunistă, când religia era interzisă, așa că nu a fost ușor „să descopăr Crăciunul”.

„Să nu spui 'Crăciun' la școală sau cu alți oameni pe care nu-i cunoști” mă sfătuiseră ai mei când am început școala. În familie foloseam acest cuvânt, pentru că unele rude mai în vârstă crescuseră în perioadă dinaintea interdicției și sărbătoreau Crăciunul în cerc restrâns. Pentru toți ceilalți, însă, bradul trebuia numit „pom de anul nou”.

Aveam doar câțiva anișori când am avut primul brad. Avea lumânări adevărate pe crengi și în fiecare zi răsplata mea pentru cuminenție era aprinderea lumânărilor pentru câteva minute.

Câțiva ani mai târziu îmi amintesc că am privit icoana ortodoxă, singura de la noi din casă, printre ramurile pomului de Crăciun și m-am întrebat dacă nu cumva

există vreo legătură între acestea două. „Cine este în tablou?” „De ce ținem în casă imaginea unei persoane pe care nu o cunoaștem?”

Îmi amintesc și de primul Crăciun petrecut la țară, cu rudele de acolo. Oamenii de la sat aveau un pic mai multă libertate, așa că atunci am avut ocazia să ascult colindătorii și cântecele lor despre primul Crăciun. A fost superb, dar nu am înțeles mare lucru. De-abia după căderea regimului comunist am avut ocazia să înțeleg Crăciunul și celelalte adevăruri Biblice.

Când am devenit mămică, apartamentul nostru răsună de colinde și fiecare colțisor era împodobit, dar, de multe ori lacrimile îmi curgeau pe obraji. Da, eram fericită, dar, în același timp, inima îmi era frântă la gândul că Dumnezeu a trebuit să-L dea pe singurul Său Fiu ca să ne mântuiască. Gândul de a-mi da propriul copil, pe Emanuel, altcuiva, era mai mult decât aș fi

putut suporta. Poate că eu aș putea să-mi dau viața pentru cineva, dar în niciun caz viața fiului meu!

Gândul că Dumnezeu a trebuit să-și lase Fiul, știind ce Îl aștepta, era copleșitor. Eram bucuroasă și recunoscătoare față de Dumnezeu că a ales să facă ceea ce a făcut pentru noi, dar, în același timp, mi se rupea inima. Simțeam bucuria – acea bucurie atotprezentă de Crăciun – dar și magnitudinea sacrificiului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi.

Acum, de Crăciun, încă plâng puțin când mă gândesc la durerea din spatele bucuriei noastre, dar bucuria este cu mult mai mare decât durerea. Așa și trebuie să fie. La urma urmei, Dumnezeu a plătit cu bucurie prețul pentru că ne iubește!

PRISCILA LIPCIUC ESTE
MISIONARĂ ÎN EUROPA DE EST
DE MAI BINE DE 20 DE ANI.

Micile bucurii ale Crăciunului

DE CARI HARROP

Era ziua mamei și m-am gândit la ea și am ajuns la concluzia că ceea ce a fost deosebit în copilăria mea au fost momentele petrecute împreună cu ea. Mai exact, Crăciunurile când eram mică. Cel mai special nu a fost nici numărul sau valoarea cadourilor, nici petrecerile, ci mai degrabă bucuria din lucrurile mici.

Prima amintire este a unui Crăciun în care am lucrat împreună, toți membrii familiei, și am aranjat în sufragerie o mică scenă cu nașterea lui Iisus, în care am folosit brăduși în miniatură și figurine confecționate de noi.

Într-un alt an, frigul din casă a fost alungat de căldura colindelor – o noutate pentru noi, copiii – și de bucuria de a găsi sub brad portocale și pungulițe cu nuci și stafide. În acel an am avut și pom de Crăciun, pe care l-am decorat cu ornamente făcute de noi, reprezentând darurile

Duhului Sfânt – bucuria, dragostea, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea și auto-controlul¹.

Îmi amintesc și de Crăciunul în care, tot când eram mică, am pus în pom ghirlande făcute din floricele de porumb. Până la sfârșitul lui decembrie nu a mai rămas nimic, căci un șoricel mic, bine deghizat într-o fetiță cu codițe de trei anișori, a ciugulit din ele ori de câte ori nu se uita nimeni.

Apoi Crăciunul când aveam nouă ani, când noi, toate cele șase fete, ne-am trezit de dimineață, surprinse să găsim șase cutii albe, fiecare cu câte un nume, în care erau tot felul de lucruri de care aveam nevoie și cu care ne puteam juca – coardă, bile, pieptene și agrafe de păr, diferite haine etc. Lucrurile acestea au fost foarte apreciate de noi, copii de voluntari permanenți!

Gândindu-mă la acele momente deosebite din viața mea îmi doresc

să recreez și pentru copiii mei un Crăciun cu aceeași dragoste, emoție și căldură. Vreau ca atunci când se vor uita și ei în urmă să aibă amintiri frumoase. Și, meditănd la toate acestea, mi-am dat seama că ceea ce a făcut ca acele momente să fie deosebite a fost dragostea părinților mei și timpul pe care l-au petrecut cu mine, ca o manifestare a dragostei. De asemenea, ceea ce am avut nevoie am primit și prin credința părinților mei în Iisus și în Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece ele ne-au adus dragostea și mântuirea lui Hristos și ne-au dat un scop în viață – de a-i cuceri și pe alții cu dragostea lui Dumnezeu.

Material, nu am avut multe lucruri, însă l-am avut pe Iisus și ne-am avut unul pe celălalt – iată ce a făcut ca acele clipe de Crăciun să fie fericite și deosebite.

CARI HARROP ARE PATRU COPII
ȘI TRĂIEȘTE ÎN TEXAS, SUA.

1. Vezi Galateni 5:22-23

DE MARIE ALVERO

CHIAR ȘI NUMAI UNUL

Uneori mă simt paralizată de toată suferința din lume. Ceea ce aș putea face eu nu reprezintă nimic pentru toată foamea, boala, sărăcia, deprimarea, opresiunea, singurătatea și moartea. Când te uiți la toate în ansamblu nu vezi decât dezolare.

Dar, pe de altă parte, am observat că acest punct de vedere poate fi doar o modalitate de a mă eschiva pe mine și o modalitate foarte egoistă. Cineva mi-a dat provocarea de a face pentru un singur om ceea ce eu nu pot face pentru mulți. În felul acesta pot întotdeauna să fac ceva.

În biroul unde lucrez mi-au ajuns la urechi dificultățile unei colege, mămică singură. Se apropia Crăciunul. Ea urma să primească ceva bănuți de la bunici și din alte surse, însă îi era cam greu să se descurce cu toate cheltuielile suplimentare de sărbători. Mi se rupea inima pentru ea.

În ziua aceea aveam 40\$ în portofel. Am scris un bilețel, l-am pus într-un plic împreună cu banii și i l-am dat, urându-i „Crăciun Fericit”. Am acționat repede, ca să nu mă răzgândesc cumva cu scuze de genul: poate se va simți

Fiecare zi are 1440 minute. Asta înseamnă că avem 1440 de ocazii să facem un impact pozitiv. – Les Brown (n. 1945)

jenată, poate e prea puțin, poate altcineva are mai multă nevoie de acei bani...

Când colega a deschis plicul, i-au dat lacrimile. Cineva o ajutase la nevoie, chiar și cu puțin. M-am bucurat că m-am străduit, dar cel mai mult m-a impresionat impactul pe care îl putem avea asupra altora.

- Persoana pe care o inviți la o cafea
  - Copilul pe care te angajezi să îl susții
  - Cunoștința singură pe care o inviți să sărbătorească Crăciunul alături de tine
  - Jucăria pe care o donezi pentru caritate
  - Scrisoarea pe care o trimiți unui prieten îndepărtat
  - Prăjiturile pe care le coci pentru vecinii singuri
  - Familia pe care o ajuți cu copiii
  - Vârșnicii cărora le faci niște reparații în casă
  - Prietenul bolnav pe care îl vizitezi
- Ai multă putere și multe resurse prin care poți dăruia ceva unei singure persoane. Imaginează-ți ce impact ar fi dacă fiecare ar avea grijă de cineva din jurul lui.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

UNDE TRĂIEȘTE IISUS?

DE AALIYAH WILLIAMS

„Cine trăiește în grajd?”

„Iisus trăiește în grajd!”

La început am răs de răspunsul dat de surioara mea de patru ani când încercam să o învăț despre animale și habitatul lor. Însă răspunsul ei îmi tot venea în minte: *Iisus trăiește în grajd*. Oare era grajdul singurul loc în care a văzut ea că Iisus prindea viață pentru mine?

M-am împotrivit acestui gând. *Sigur că m-a văzut rugându-mă lui Iisus de multe ori. N-am citit chiar ieri cu ea din Biblia pentru copii?*

Am trecut în revistă în mintea mea diferite situații – eu, foarte grăbită, jonglând cu studiile, munca și alte activități – și am încercat să mă gândesc când anume i-am explicat, de fapt, despre Iisus. Bineînțeles că i-am spus despre nașterea Lui, despre miracolele pe care le-a făcut, despre viața și munca desfășurată, dar, oare, i-am spus despre rolul pe care îl are El ca Prieten al meu cel mai bun?

L-am prezentat doar cu beteală și globuri pentru pomul de Crăciun? L-am ascuns în paginile Bibliei cu poze atunci când am terminat de

citit? Sau Îi sărbătoream viața în așa fel încât surioara mea să poată știi că Iisus este viu în ziua de astăzi, nu în grajd, ci în inima mea și în inima ei? M-a văzut privind către El atunci când îmi era greu și ajungeam la limita puterilor mele? I-am arătat cum ar putea Iisus să fie și prietenul ei cel mai bun? Că dacă își va da inima lui Iisus, El o va prețui și iubi ca nimeni altcineva?

Odată cu apropierea unui nou Crăciun și începerea sărbătorilor sunt foarte hotărâtă de un lucru: Anul acesta – și nu numai de Crăciun – voi sărbători semnificația vieții Sale incluzându-L în viața mea personală. Îl voi scoate din grajd și Îl voi invita în viața mea, ca să se implice în toate aspectele vieții mele. Atunci voi putea spune: „Iisus s-a născut într-un grajd dar acum trăiește în casa și în inima mea”.

AALIYAH WILLIAMS ESTE
EDITOR ȘI CONCEPE
CONȚINUTUL REVISTEI.

Îl poți invita și tu pe Iisus în viața ta:

Îți mulțumesc, Iisus, că ai venit în lumea noastră și ai trăit precum noi, că ai suferit toate lucrurile prin care trecem noi ca eu să pot cunoaște dragostea Tatălui meu ceresc. Îți mulțumesc că ai murit pentru mine ca eu să fiu împăcat cu Dumnezeu și să am viață veșnică în Rai. Te rog să mă ierți pentru toate greșelile mele. Ajută-mă să Te cunosc și să Te iubesc într-un mod mai profund și mai personal. Amin.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

DARUL TIMPULUI TĂU

Crăciunul este totdeauna o perioadă aglomerată. Ai mai multe de făcut ca de obicei. Lista de îndatoriri pare fără sfârșit, orele din zi par mai scurte și ai tendința să te suprasoliciți.

Dar dacă îți faci timp să te odihnești în Mine și să comunici cu Mine în rugăciune în fiecare zi, atunci asta te va întări și te va îmbrospăta. Dacă faci o pauză de la munca ta și de la stresul mintal al zilei să te conectezi în liniște cu Mine, vei găsi să ai o putere înnoită. Ori de câte ori poți să petreci ceva timp, fie mai lung sau mai scurt, să lași deoparte gândurile tale aglomerate și să meditezi despre Mine, Îmi faci un mare cadou.

Cu ocazia acestui Crăciun Mi-ar plăcea să îți cer darul timpului tău și a comunicării tale cu Mine.